

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 16798/12
07.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са вишим судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "Х. г.", Предузећа за, са седиштем у Н. Б., ул. број, изјављеној против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Б., чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа – Сектор за порескоправне послове и координацију – Регионално одељење за другостепени поступак Б., ради поништаја решења број од 02.11.2012. године, у правној ствари утврђивања пореза на наслеђе и поклон, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.11.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Београд, број од године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе, Филијале Н. Б., број од године. Наведеним првостепеним решењем, тужиоцу је утврђен порез на наслеђе и поклон у износу од 5..... динара, за промет градског грађевинског земљишта, на утврђену пореску основицу од динара, на основу уговора о физичкој деоби и развргнућу имовинске заједнице, овереног у Петом општинском суду у Б., од године.

Тужбом поднетом Управном суду данагодине, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, неправилно и нетачно утврђеног чињеничног стања и извођења неправилног закључка у погледу чињеничног стања. Указује да му је првостепени порески орган, решавајући у поновном поступку, утврдио порез који је за динара већи од износа утврђеног ранијим решењем, насупрот забрани „*reformatio in peius*”. Како је једно од преосталих друштвених предузећа, то сматра да је орган био дужан да му у складу са одредбама Закона о приватизацији, отпусти дуг у целини и своја потраживања намири из средстава остварених од продаје капитала. Даље указује да из образложења решења произлази да је основ за утврђивање предметног пореза био Уговор о физичкој деоби и развргнућу имовинске заједнице, оверен дана године, пред Петим општинским судом у Б. Под Међутим, овај уговор као и три његова анекса, првостепени порески орган третира као уговор о поклону, не водећи притом рачуна да код овог правног посла нема изражене воље да се учини поклон, што уговор о поклону разликује од других теретних правних послова. Наиме, овде је реч о Уговору о физичкој деоби и развргнућу имовинске заједнице који закључују заједничари, које повезују само имовински интерес. Стога је неодрживо правно схватање другостепеног органа према коме је на основу поменутог уговора, жалилац постао искључиви власник земљишта веће површине од оне на којој је био сукорисник, односно да је тржишна вредност земљишта које је добио деобом већа од тржишне вредности идеалног дела којим је као један од заједничара располагао пре деобе. Ово стога, што се развргнућем правне заједнице, применом утврђених сувласнички делова, не може добити већа површина од површине коју је током трајања сувласничке заједнице имао сваки сукорисник. Указује да у случају преноса уз накнаду права коришћења градског, односно јавног или осталог грађевинског земљишта, независно од његове површине, пореску основицу чини тржишна вредност права које се преноси на дан настанка пореске обавезе. Такође, упућује и на то да је, независно од чињенице да ли је конкретно грађевинско земљиште на коме се врши пренос права уређено или не, различита његова тржишна вредност, а самим тим и основица пореза на пренос апсолутних права. Наиме, ако је предмет преноса право коришћења неуређеног градског грађевинског земљишта, пореску основицу на тај промет чини тржишна вредност неуређеног земљишта, а што и сам тужени износи у мишљењу број од године. Ово значи да, када по извршеном преносу права коришћења на неуређеном грађевинском земљишту и настанку пореске обавезе по том основу, стизалац права коришћења на име своје уговорне обавезе уређивања земљишта, о свом трошку исплаћује накнаду за то уређивање, на исплату те накнаде порез на пренос

апсолутних права се не плаћа. Даље, указује да је Анексом број 4 уговора закљученог са Дирекцијом за грађевинско земљиште, утврђена његова уговорна обавеза да плати трошкове уређења градског грађевинског земљишта, које је неуређено. Стога, сматра да није јасно на који начин је првостепени порески орган утврдио износ пореске основице од динара по метру квадратног неуређеног грађевинског земљишта, када је одредбама Закона о планирању и изградњи јасно утврђено на који начин се одређује вредност и накнада грађевинског земљишта на територији града Б. Истиче да тужени орган није утврдио ни површину грађевинског земљишта које је предмет опорезивања, а поред тога није ни оценио наводе жалбе, нити је образложио због чега их није ценио. Сматра и да се у конкретној правној ствари ради о дуплом опорезивању на јер је већ порез наплаћен на површину од ...м² и то по ... од Пр. „Г.“ д.о.о., „Х.“ и „Г. и о.“ д.о.о. Са свега изнетог, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и тужиоцу укине утврђену обавезу пореза на пренос апсолутних права.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења, правилно је поступио првостепени орган, када је поступајући у поновном поступку по примедбама овог органа, приликом процене разлике у површини земљишта коју је жалилац добио према Уговору о физичкој деоби и развргнућу имовинске заједнице, овереног пред Петим општинским судом у Б. Под од године, правилно утврдио правни основ процене, површину и тржишну вредност као основицу пореза и уз учешће заступника жалиоца у поступку утврђивања основице пореза на поклон, сачинио записник о процени тржишне вредности непокретности, обезбедивши при том параметре на основу којих је утврђена тржишна вредност сличног

земљишта, на основу којих се утврђује основица пореза. Ово стога, што је на основу Уговора о физичкој деоби и развргнућу имовинске заједнице, од године, жалилац постао искључиви власник земљишта веће површине од површине на којој је био сукорисник, односно тржишна вредност земљишта које је добио деобом је већа од тржишне вредности сувласничког идеалног дела земљишта којим је располагао пре деобе, што значи да је извршен пренос те површине са остала два уговарача на њега, у ком преносу се налази правни основ за утврђивање пореза на поклон. Орган је нашао да су без утицаја на другачије решење управне ствари жалбени наводи који се тичу површине земљишта чија деоба је извршена, будући да је површину земљишта орган утврдио на основу података садржаних у листу непокретности. Оценио је неоснованим и навод жалбе којим се указује да је доношењем новог решења повређена забрана *reformatio in peius*, будући да је раније првостепено решење, којим је утврђена пореска обавеза, престало да производи правно дејство, те није било сметњи да се у поновном поступку, на основу правилно утврђеног чињеничног стања, донесе ново решење о утврђивању пореске обавезе.

Међутим, основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца, због тога што је у поступку који је претходио доношењу овог решења погрешно примењено материјално право, односно одредба члана 18. Закона о основама својинско правних односа, а што је тужени орган пропустио да правилно оцени. Наиме, Одредбом члана 18. став 1. Закона о основама својинско правних односа („Службени лист СФРЈ“, бр. 6/80 и 36/90, „Службени лист СРЈ“, бр. 29/96 и „Службени гласник РС“, бр. 115/2005), прописано је да у случајевима и под условима одређеним законом може постојати право заједничке својине. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да је заједничка својина својина више лица на неподељеној ствари када су њихови удели одредиви, али нису унапред одређени.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, као и чињеницу да је тужилац био корисник градског грађевинског земљишта у оквиру потцелине у Блоку на Н. Б., комплекса површине ха од године, те да се дана године обратио Дирекцији за грађевинско земљиште и изградњу Б., са захтевом за одређивање сукорисника, након чега је овај орган расписао оглас о јавном надметању за давање на сукоришћење предметног земљишта, а по спроведеном надметању, инвеститори „Г.“ д.о.о. и „Г. и о.“ д.о.о. су са

тужиоцем постали сукорисници предметног грађевинског земљишта, на којем им нису били унапред одређени удели. Како је према подацима из Катастра непокретности, укупна површина додељеног земљишта ха, а решењем Извршног одбора Скупштине града Б. Број од године о додељивању градског грађевинског земљишта на сукоришћење није одређено да сукорисницима припадају одредиве површине, то је по оцени Управног суда, погрешна оцена првостепеног органа да је сваки од сукорисника имао право коришћења на једнаким деловима додељеног земљишта, односно на, те да је након тога, део који је тужиоцу припао након деобе и развргнућа имовинске заједнице, већи од оног дела који би му припао по основу сукорисништва, са ког разлога га је орган третирао као поклон и опорезовао порезом на наслеђе и поклон. Ово стога, што је заједничка својина јединствена и на њој се не могу одредити удели ни идеални и реални, нити се може претпоставити да је сваки од заједничара пре деобе имао удео једнак удео од по, Наиме, у поступку деобе заједничари су сами одредили уделе, а према члану 6. наведеног уговора, деоба је извршена у складу са њиховим правима која већ имају на непокретности и без новчаних или других потраживања.

Суд је ценио и навод тужбе којим се указује да је у спроведеном поступку повређена забрана *reformatio in reius*, али је нашао да исти није основан. Ово стога, што је првостепено решење од године, којим је тужилац обавезан на уплату мањег износа пореза поништено, са ког разлога више не производи правно дејство, а која чињеница не представља сметњу за порески орган да у поновном поступку утврђује чињенично стање и донесе ново решење.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којима је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на погрешној примени материјалног права од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему са правним схватањем и примедбама суда изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 07.11.2014. године, 9 У 16798/12

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ